

† TIMOTEI

Prin harul lui Dumnezeu, Episcop al Spaniei și Portugaliei

Cuvânt pastoral la Învierea Domnului 2009

Către tot clerul și poporul dreptslăvitor din Episcopia Spaniei și
Portugaliei

Har, milă și pace de la Hristos Domnul nostru, iar de la noi
părintești binecuvântări!

Preacucernice Părinte,
Iubiți credincioși,

Hristos a înviat!

« Ca un purtător de viață și mai înfrumusețat decât raiul, cu adevărat, și decât toată cămara împărătească, mai luminat s-a arătat, Hristoase, mormântul Tău, izvorul învierii noastre » – sunt cuvintele pe care preotul le rostește la fiecare Sfântă Liturghie, în timp ce pune cinstitele daruri pe sfânta masă a altarului, daruri care la momentul potrivit se vor transforma în Trupul și Sângele Mântuitorului.

Mulți dintre noi se întristează când aud vorbindu-se de moarte și de mormânt, neînțelegând, ca odinioară locuitorii Tesalonicului, ce este moartea și ce este mormântul după Învierea lui Hristos. Tocmai datorită acestui fapt, marele Apostol Pavel ne îndeamnă să nu fim « ca ceilalți, care nu au nădejde, « pentru că de credem că Iisus a murit și a înviat, tot

așa credem că Dumnezeu pe cei adormiți întru Iisus îi va aduce împreună cu El »¹.

Iubiți credincioși,

Noi, credincioșii, trebuie să trecem printr-o îndoită moarte și printr-o îndoită înviere. « Noi am murit de o îndoită moarte, deci să așteptăm o îndoită înviere »², spune Sfântul Ioan Gură de Aur. Prin păcatul săvârșit de Adam în rai, care a fost păcat de moarte, am fost toți sortiți morții și iadului. Întreaga carte a Vechiului Legământ vorbește despre înlănțuirea omului și despre neputința lui de a se mântui : « vei pogorî bătrânețile mele cu întristare în iad »³, spune patriarhul Iacov; iar profetul Isaia spune: « și-a deschis iadul gura lui »⁴. Și noi, la rândul nostru, cu toate că ne naștem și trupul are viață, suntem morți sufletește, până la prima moarte și prima înviere. Și care este prima moarte? Și care, prima înviere ? Acestea se petrec odată, la Botez: Botezul din apă și din Duh, atunci când murim și înviem cu Hristos, atunci când ne îmbrăcăm cu Hristos. Când pruncul este afundat în apele sfințite ale Botezului, acesta moare păcatului, este pogorât în mormânt, dar nu într-unul obișnuit, ci într-un mormânt dătător de viață, dătător de lumină, mormânt unde omul îl întâlnește pe Hristos. De aceea noul botezat este îmbrăcat apoi în haine luminoase, iar preotul rostește cuvintele : « botezatu-te-ai, luminatu-te-ai, sfințitu-te-ai, spălatu-te-ai, în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor ». Aceasta este prima înviere, prima ridicare fără de care nu există

¹ I Tesaloniceni 4, 13-14

² Sfântul Ioan Gură de Aur, *Cuvânt la Înviere*

³ Facere 42, 38

⁴ Isaia 5, 14

cea de a doua, « Dacă nu se va naște cineva din apă și din Duh, nu va intra în Împărăția cerurilor »⁵, spune Mântuitorul.

A doua moarte, nu mai este moarte, pentru că moartea a fost omorâtă de Hristos, Cel ce a înviat din morți cu moartea pe moarte călcând. Însuși Mântuitorul nostru numește moartea, adormire. Să ne aducem aminte de Iair, mai marele sinagogii, cum i se adresează Mântuitorul în momentul în care slugile îi aduc vestea morții fiicei sale : « de ce vă tulburați și plângeți ? Copila n-a murit, ci doarme ».⁶ Același somn l-a cuprins și pe Lazăr, fratele Mariei și al Martei, pe care Mântuitorul l-a înviat la patru zile după ce a murit: « Lazăr, prietenul nostru, a adormit, Mă duc să-l trezesc »⁷.

Prin învierea Sa, Hristos deschide omului ușile raiului, de-acum omul nu mai este ținut prin moarte în mormânt, ci este chemat să împărățească împreună cu Creatorul său. Se împlinește astfel cu noi cuvântul profeției: « din stăpânirea locuinței morților îi voi izbăvi și de moarte îi voi mântui. Unde este, moarte, biruința ta? Unde-ți sunt chinurile tale? »⁸. De aceea bucuria noastră este nemăsurată, că astăzi « prăznuim omorârea morții sfărâmarea iadului și începătura altei vieți, veșnice. Și săltând laudăm pe pricinuitorul, pe Cel singur binecuvântat, Dumnezeuul părinților și preaslăvit »⁹.

Dragii mei,

Astăzi renaștem la viață, odată cu Hristos, iar moartea ce ne stăpânea odinioară, se risipește, precum se risipește fumul și nu mai este, precum se topește ceara de la fața focului¹⁰. Viața veșnică, pe care omul a căutat-o dintotdeauna, ne răsare astăzi din mormânt.

⁵ Ioan 3, 5

⁶ Marcu 5, 39

⁷ Ioan 11, 11

⁸ Oseea 13, 14

⁹ Cântarea a 7-a din Canonul Învierii.

¹⁰ Sihul al doilea de la căderea Sfintei Mese în perioada Sfințelor Paști.

« Adevărat, adevărat vă spun vouă – spune Mântuitorul Hristos – că vine ceasul, și acum este, când morții vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu, și care vor auzi vor învia »¹¹. Oare, ce înțeles au aceste cuvinte pentru noi? Ce înțelegem noi prin cuvântul « viață »? Cine sunt acești morți, de care ne vorbește Mântuitorul nostru? Oare, înțelegem noi viața ca fiind Hristos, Cel ce a zis: « Eu sunt învierea și viața »¹²? Și considerăm, oare, că acei morți despre care vorbește Domnul, suntem noi ?

Iubiți fii și fiice duhovnicești,

Ne-am obișnuit să credem că viața veșnică o obținem doar după trecerea noastră din lumea aceasta, dar uităm că dacă nu o dobândim încă de pe pământ, nici dincolo, în ceruri, nu o vom avea. Viața veșnică este în același timp promisiune, dar și o continuare de punere în valoare, a tezaurului de har dumnezeiesc primit la Botez. Viața veșnică crește odată cu noi, căci am primit-o deja, prin Mirungere, ca pecete a veșniciei, odată pentru totdeauna.

Este important să conștientizăm faptul că și în viața veșnică, ca și în cea pământească, se crește. La fel cum, dacă mâncăm pâine, ne hrănim și creștem trupește, tot așa și în plan duhovnicesc, mâncând Pâinea Vieții¹³ veșnice, care este Hristos, și hrănindu-ne din auzirea Cuvântului Vieții¹⁴, creștem sufletește. Fără Dumnezeu, singurul izvor de viață, noi suntem morți. Doar « cel ce Mă mănâncă pe Mine va trăi prin Mine »¹⁵, zice Domnul Atotțiitorul; căci « adevărat, adevărat zic vouă, dacă nu veți

¹¹ Ioan 5, 25

¹² Ioan 11, 25.

¹³ Ioan 6, 35.

¹⁴ Ioan 6, 63

¹⁵ Ioan 6, 57.

mânca trupul Fiului Omului și nu veți bea sângele Lui, nu veți avea viață în voi »¹⁶.

În această sfântă zi, prin auzirea Cuvântului lui Dumnezeu și prin împărtășirea cu Însuși Trupul și Sângele Său, uniți fiind, cu Cel ce este Viața, noi, cei morți, ne facem vii; și rămânem așa, atâta timp cât Hristos, Mântuitorul nostru, sălășluiește întru noi.

Dragii mei,

Prin puterea credinței noastre, evenimentul Învierii lui Hristos de acum mai bine de două mii de ani îl retrăim astăzi cu aceeași intensitate și cu aceeași bucurie duhovnicească. Astăzi, harul primit la Botez, de către fiecare dintre noi, se reînnoiește; puterea Învierii lui Hristos, devine acum și puterea noastră, pentru că nouă, celor ce-L primim pe Domnul și credem în numele Lui, Dumnezeu ne-a dat putere ca să ne facem fii ai Săi¹⁷. Așadar, suntem vii precum și Domnul este. Un singur Trup viu, al lui Hristos, iar noi mădulare ale Sale.

Acum este ceasul învierii noastre, « acum toate s-au umplut de lumină: și cerul și pământul și cele dedesubt. Deci să prăznuiască toată făptura Învierea lui Hristos, întru Care s-a întărit »¹⁸.

De-acum, « moartea a fost înghițită de biruință »¹⁹, prin moarte ne apropiem de Dumnezeu. Moartea devine înviere pentru noi. Moartea ne duce în fața lui Hristos, Cel mort și înviat. Orice rațiune omenească tace în fața unei astfel de minuni, care ne dezvăluie iubirea de negrăit a lui Dumnezeu pentru noi. Dumnezeu a biruit moartea și stricăciunea noastră odată pentru totdeauna. De aceea Biserica proclamă cu bucurie:

« Ziua Învierii, să ne luminăm, popoare,

¹⁶ Ioan 6, 53

¹⁷ Ioan 1, 12.

¹⁸ Cântarea a 3-a din Canonul Paștilor.

¹⁹ 1 Corinteni 15, 54.

Paștile Domnului, Paștile!
Că din moarte la viață și de pe pământ la cer,
Hristos Dumnezeu ne-a trecut pe noi,
Cei ce-I cântăm cântare de biruință »²⁰.

Îi cântăm Domnului, Îl laudăm și preaslăvim puterea Sa mântuitoare și credem cu Toma, închinându-ne și zicând: « Domnul meu și Dumnezeul meu! »²¹, căci Și-a pus sufletul pentru noi, oile sale cele cuvântătoare, ca un păstor adevărat și ne-a dat viață din viața Sa.

Se cuvine să prețuim viața, ca un dar neasemănat făcut nouă de către Dumnezeu, și să strigăm din adâncul sufletului: Slăvit să fie Domnul!

Vă urez ca aceste zile de sărbătoare să vă fie izvor de bucurie, dragoste și pace în Domnul nostru Iisus Hristos!

Hristos a înviat!

Al vostru către Hristos Domnul rugător,

+ Episcopul Timotei

Madrid 2009

²⁰ Cântarea 1 din Canonul Paștilor

²¹ Ioan 20, 28